

821.174-93

Li 785

Aija Lisovska
DULLĀ DIENA DUNDURZĀLĒ

Māksliniece **Renāte Logina**

Apgāda vadītāja **Vija Kilbloka**
Redaktore **Guna Pitkevica**
Grāmatas dizaina autore **Inguna Kļava Švanka**
Ilustrācijas apstrādājis **Jānis Strazdiņš**

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. nr. SPG-2225.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Teksts, Aija Lisovska, 2022
© Ilustrācijas, Renāte Logina, 2022
© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2022
ISBN 978-9934-0-9242-8

Aija Lisovska

**Dullā
diena
Dundurzālē**

ZVAIGZNE ABC

Mežs

Rukšu māja

Zaķu māja

Ciršlu māja

Pūķa māja

Samteņu dobe

leva

Rūķa māja

Mežs

Dundurzāles

Lapsu māja

Vārnu māja

Kazas māja

Bibliotēka

Veikals

Vilku māja

Pasta māja

Āpšu māja
un dārzs

Kafejnīca

Mežs

Mājīna
kokā

Pastaigu taka

Dundurīte

s karte

Villijs –
vārnēns,
kuram garšo
konfektes un
kurš ilgojas
pēc draugiem

Leo – pūķis,
kura mājā viss
atrodas savā vietā

Henrijs –
sivēns, kurš prot
uzbūvēt gandrīz
visu

Teo – rūķis,
kas zina
daudz sulīgu
izteicienu

Silva – kaza, kas mīl
kostīmus un cep gardas
kūkas un maizi

Melnais –
cirslītis, kurš nebaidās
no bitēm, bet sargājas
no ārstiem

Otomārs – āpsis,
kurš aprūpē gan
sasirgušus dzīvniekus,
gan dārza augus

Klāra –
zaķenīte, kura meklē
piedzīvojumus, bet baidās
no bubuļiem

1. Pūķis un pazudušais rūķis

Pūķis Leo klusi krāca savā savandītajā gultā. Mute pavērtā, viena milzīgā pēda uz spilvena, otra nokarājās pār gultas malu. Sega bija nokritusi uz grīdas līdzās gultai. Pūķis miegā mēdza ļoti grozīties un knosīties, tāpēc ik rītu viņš pamodās citādā pozā. Reiz viņš bija attapies uz grīdas pie gultas ar spilvenu zobos un spalvām visapkārt. Pēc tam vēl visu atlikušo dienu viņš starp zobiem atrada spalvas.

Leo beidzamo reizi skaļi iekrācās un pavēra acis. Viņš plati nožāvājās, izstaiņājās un nesteidzīgi izrāpās no gultas. Pūķis pameta skatienu laukā pa logu. Debesis pār Dundurzāles ciemu klāja melni mākoņi, un zemi plīkšķināja stiprs lietus.

– Nav tas labākais laiks, – pūķis secināja. – Bet nav arī tas sliktākais.

Leo lēni aizčāpoja uz virtuvi. Šis gājiens viņam prasīja trīs soļus, jo guļamistaba bija arī viņa virtuve un viesistaba. Viņš pavēra krāsns durtiņas un izvilka no krāsns zupas kausu, ko bija tur vakarā noglabājis. Tad iemeta krāsni dažas malkas pagales un uzpūta

tām uguni. Pūķis uzlika vārīties ūdeni, tad no drēbju skapja izņēma tējas kasti, bet no pagultes izvilka savu lielo, puķaino krūzi. Leo pacēla cukurtrauka vāciņu, bet trauks izrādījās tukšs, tādēļ viņš to ar skaļu nopūtu ielika netīrās veļas grozā.

Leo pagatavoja tēju un uz šķīvja uzbēra kaudzi mazo kanēļmaizīšu. Pūķis uzmeta skatienu griestiem. Tur bija pielīmētas dažas bildes ar kalnu ainavām, pūķa mīlākās sacepumu receptes un kalendārs – viss, kam vairs nebija vietas uz pārblīvētajām sienām. Kalendārā izcēlās ar sarkanu krāsu apvilktis datums.

– O, rīt būs lielās svinības! – viņš priecīgi iesaucās. Tad nedaudz apdomājās un paskaitīja uz pirkstiem.

– Pag, bet šodien taču ir sestdiena! – Leo iesaucās. – Tad jau svinības būs šodien!

Aši ieturējies, Leo izvilka no cepeškrāsns spaini un devās vākt sastāvdaļas salātiem, ko viņš bija nolēmis pagatavot svētku mielastam. Pūķis devās uz krūmājiem, kur varēja atrast treknākos gliemežus. Viens labums no lietus bija – gliemeži bija izlīduši no savām paslēptuvēm, un drīz vien pūķa spainī to jau bija krietna kaudzīte.

Lietus pieņēmas spēkā. Leo steidzās savākt arī saišķi sīpolloku, dažas saujas zirgskābeņu un vienu krietnu kušķi piparmētru.

Visbeidzot Leo rikšiem devās mājup, bet pusceļā atminējās, ka viņam nepieciešamas arī kadiķogas. Viņš piesteidzās pie kadiķa, sagrāba un nolauza kādu zaru, pilnu zilām odziņām.

Ticis sausumā, pūķis nopurināja ūdeni no spārniem un nogulās uz grīdas turpat krāsns priekšā. Viņš pievēra acis un laiski gulēja, atbalstījis zodu pret ķetnām, klausoties sprakšķošajās liesmās.

Piepeši Leo pamodās no snaudas ar purnu apgāztajā spainī. Viņš uzrausās sēdus, uzlasīja no grīdas sīpol-
lokus, arī veselu sauju gliemežu un iesvieda tos spainī, bet tad viņa uzmanību piesaistīja kaut kas sarkans

kadiķa zarā. Leo uzmanīgi pacēla sarkano lietiņu pie acīm un noelsās.

– Teo cepure! Kā tā te gadījies? – Leo jutās patiesi izbrīnīts, jo viņa draugs rūķis bija ļoti kārtīgs un savas lietas nekad nemētāja apkārt. Ko nevarēja teikt par pūķi, kura mājā nekas nekad neatradās īstajā vietā.

